

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 19 lipca 2005r. odmawiająca uwzględnienia wniosku Skarżącego dotyczącego ujawnienia prasie przez Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w informacji dotyczących Skarżącego, który wniósł o zastosowanie wobec niego artykułu 51 ustawy o ochronie danych osobowych.

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

GI-DEC-DS- 202/05

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.), art. 12 pkt 2 i art. 18 ust 3, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) oraz art. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. z 1984 r. nr 5 poz. 24 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego dotyczącego przetwarzania przez *Panią AB* Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy (...), danych osobowych *Pana MN*, zam. w (...),

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga *Pana MN*, zam. (...), zwanego dalej Skarżącym, w której wskazał, że *Pani AB* - Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w (zwana dalej Dyrektor PUP), ujawniła prasie informacje dotyczące jego osoby i wniósł o zastosowanie wobec niej artykułu 51 ust ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) zwanej dalej ustawą.

W celu ustalenia okoliczności przedmiotowej sprawy, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie wyjaśniające. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonano następujących ustaleń:

1. W lutym 2005 r. w „*Gazecie P*” ukazał się artykuł „...”, relacjonujący spotkanie Dyrektora PUP z przedsiębiorcami – potencjalnymi pracodawcami.
2. W dniu 9 marca 2005 r. Skarżący skierował do *Gazety P* „sprostowanie” tj. list będący polemiką do powyższego artykułu, krytykujący działalność PUP i zarzucający Urzędowi m.in. kłamstwo, łamanie prawa bezrobotnych oraz nie realizowanie prawa do dostępności i jawności informacji o ofertach pracy i szkoleniach. W liście tym Skarżący podał *Gazecie* swoje dane osobowe.
3. Autorka artykułu, w którym cytowane są zarzuty Skarżącego wobec PUP zwróciła się do Dyrektora PUP o ustosunkowanie się do podniesionej przez Skarżącego krytyki działalności Urzędu i w dniu 20 marca 2005 r. opublikowała odpowiedź *Pani AB* na stawiane zarzuty.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Powołana wyżej ustawa o ochronie danych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). W przypadku stwierdzenia naruszenia którejś z takich zasad – w szczególności określonej w art. 23 lub 27 ustawy – Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stosownie do dyspozycji art. 18 ust. 1 ustawy wydaje decyzję administracyjną. W szczególności Generalny Inspektor może nakazać administratorowi danych usunięcie uchybień (art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy) albo usunięcie danych osobowych (art. 18 ust. 1 pkt 6 ustawy). Jednakże w przypadku, gdy przepisy innych ustaw regulują odrębnie wykonywanie czynności, o których mowa w art. 18 ust. 1, stosuje się przepisy tych ustaw (art. 18 ust. 3 ustawy). W przedstawionym stanie faktycznym, a także w oparciu o przedłożone Generalnemu Inspektorowi wyjaśnienia, należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy zawarte w ustawie z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 z późn. zm.), zwanej prawem prasowe.

Art. 4 pkt 1 prawa prasowego, stanowi, że przedsiębiorcy i podmioty nie zaliczone do sektora finansów publicznych oraz niedziałające w celu zysku są obowiązane do udzielania prasie informacji o swojej działalności, o ile na podstawie odrębnych przepisów informacja nie jest objęta tajemnicą lub nie narusza prawa do prywatności. Na podstawie tego

artykułu redaktorka *Gazety P* zwróciła się do Dyrektora PUP o ustosunkowanie się do podniesionej przez Skarżącego krytyki działalność Urzędu.

Dyrektor PUP *Pani AB* również na łamach *Gazety P* odpowiedziała na podniesione przez Skarżącego zarzuty, realizując uprawnienia i obowiązki wynikające z prawa prasowego, które stanowi, że każdy obywatel, zgodnie z zasadą wolności słowa i prawem do krytyki, może udzielać informacji prasie (art. 5 pkt. 1). Organy państwowe, przedsiębiorstwa państwowe i inne państwowe jednostki organizacyjne oraz organizacje spółdzielcze są obowiązane do udzielenia odpowiedzi na przekazaną im krytykę prasową bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w ciągu miesiąca (art. 6 pkt. 2).

Jak wynika z powyższego, ujawnione w artykule prasowym informacje dotyczące Skarżącego, stanowiły odpowiedź Dyrektora PUP na stawiane przez niego w liście do *Gazety*, zarzuty.

Odnosząc się do wniosku Skarżącego o zastosowanie wobec Dyrektora PUP art. 51 ustawy, wskazać należy, że w świetle przepisów art. 18 ust. 1 oraz art. 19 ustawy o ochronie danych osobowych zainteresowany może domagać się od Generalnego Inspektora jedynie wydania decyzji administracyjnej. Wskazany art. 18 ust. 1 przewiduje bowiem, że w razie stwierdzenia naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej nakazuje administratorowi danych, w drodze decyzji administracyjnej, przywrócenie stanu zgodnego z prawem. W myśl natomiast art. 19 ustawy, w razie stwierdzenia, że działanie lub zaniechanie kierownika jednostki organizacyjnej, jej pracownika lub innej osoby fizycznej będącej administratorem danych wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w ustawie, Generalny Inspektor kieruje do organu powołanego do ścigania przestępstw zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, dołączając dowody dokumentujące podejrzenie.

Z powołanych wyżej przepisów ustawy wynika zatem, że osoba, której prawo do ochrony danych osobowych zostało naruszone, może zgłosić do Generalnego Inspektora jedynie wniosek o pociągnięcie podmiotu przetwarzającego jej dane do odpowiedzialności administracyjnej, natomiast, złożenie ewentualnego zawiadomienia o popełnieniu przez ten podmiot przestępstwa należy już do wyłącznej kompetencji organu i nie może być przedmiotem żądania zainteresowanego. Innymi słowy, Generalny Inspektor rozpatrując skargę na przetwarzanie danych osobowych może rozstrzygnąć jedynie o odpowiedzialności administracyjnej administratora danych, natomiast skierowanie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa stanowi realizację jego kompetencji, która odbywa się nie w drodze decyzji administracyjnej, a poprzez wystąpienie do organu właściwego do wszczęcia postępowania karnego w danej sprawie. Powyższe wynika zarówno z treści przepisu art. 18 ustawy, który w swojej treści wskazuje wprost na formę decyzji administracyjnej - przy jednoczesnym braku

takiej informacji w art. 19 ustawy, jak też wskazują na to znaczenie oraz istota decyzji administracyjnej. Z przepisów art. 104 i następnych Kodeksu postępowania administracyjnego wynika bowiem, że mocą decyzji administracyjnej organ administracji publicznej rozstrzyga o prawach i obowiązkach stron postępowania. Takiego charakteru prawnego nie ma natomiast bez wątpienia dokonywane w odrębnym trybie wystąpienie Generalnego Inspektora z zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, dlatego też nie można przypisywać mu cech decyzji administracyjnej.

Zasadność powyższego stanowiska Generalnego Inspektora znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowo administracyjnym. W szczególności, w wyroku z dnia 19 listopada 2001 r. (sygn. akt II S.A. 2702/00) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, iż „osoba dochodząca ochrony swych praw w trybie ustawy o ochronie danych osobowych nie jest podmiotem postępowania obliczonego na wydanie decyzji o zawiadomieniu stosownego organu o przestępstwie w zakresie przetwarzania danych osobowych i nie może się tego domagać od GODO w administracyjno - prawnych formach tego postępowania. Przepis art. 19 nie daje bowiem stronie roszczenia w tym względzie. Wykonanie obowiązku, o którym mowa w tym przepisie obciąża wyłącznie GODO. Decyzja o zawiadomieniu nie nosi jednak cech decyzji administracyjnej o jakiej mowa w art. 104 i nast. K.p.a.” Podobny pogląd NSA wyraził także w wyroku z dnia 21 listopada 2002 r. (sygn. akt II S.A. 1682/01).

Odnosząc powyższe do okoliczności rozpatrywanej sprawy, stwierdzić należy, że wniosek Skarżącego o zastosowanie przez Generalnego Inspektora art. 51 ustawy o ochronie danych osobowych nie znajduje uzasadnienia w przepisach tej ustawy i także z tego powodu nie może zostać uwzględniony.

Niezależnie od powyższego Skarżący podniósł także zarzut, że „artykuł ten [zamieszczony w *Gazecie P*], narusza moje prawo do wolności oraz narusza dobra osobiste, jest wykorzystaniem stanowiska do celu deprecjonacji i zastraszania...”. Wskazać zatem należy, iż Generalny Inspektor - jako organ, którego kompetencje wyznacza ściśle ustawa o ochronie danych osobowych nie jest uprawniony do wydania rozstrzygnięcia w tym zakresie. Jeżeli w ocenie Skarżącego ww. artykuł narusza jego dobra osobiste, może skorzystać z prawa wniesienia stosownego powództwa cywilnego do właściwego sądu powszechnego. Ponadto, jeżeli Skarżący uważa, iż jest zastraszany przez Dyrektora PUP, to ocena powyższego należy do prokuratury oraz sądu. Kwestie te należą zatem do kompetencji innych organów, przyznanych im na podstawie odrębnych przepisów prawa.

Takie stanowisko zajął również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt II SA 401/00), stwierdzając m.in., iż Generalny Inspektor (...) nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów,

których orzeczenia podlegają ocenom w toku instancji czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami”.

Zgodnie bowiem z art. 24 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Stosownie do § 2 wskazanego przepisu, jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Jednocześnie, w myśl art. 448 Kodeksu cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Natomiast art. 17 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), wskazuje na właściwość sądów okręgowych w rozstrzyganiu spraw tego rodzaju.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: 00-193 Warszawa, ul. Stawki 2) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.